من به زینت دادن و مجلل نمودن (ظاهر) مساجد مأمور نشده ام.

از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَا أُمِرْتُ بِتَشْيِيدِ الْمَسَاجِدِ»: «من به زینت دادن و مجلل نمودن (ظاهر) مساجد مأمور نشده ام». ابن عباس می گوید: شما مسلمانان نیز (در آینده) به نقش و نگار و زیباسازی ظاهری مساجد می پردازید، همانگونه که یهودیان (در معابد) و مسیحیان (در کلیساهای خویش) چنین کردند.

[صحیح است] [به روایت ابوداوود]

چنانکه بغوی می گوید، در اینجا منظور از تشیید مساجد، بالا بردن بنا و دراز نمودن ساختمان مساجد می باشد. و همچنین تزیین بیش از حد مساجد می باشد. و چنانکه ابن عباس رضی الله عنهما می گوید، تزیین از اعمال یهود و نصاری بوده است. اما محکم کردن بنا و ساختمان مساجد، بدور از تزئین و نقش و نگار و موارد مشابه ناپسند نیست، به شرطی که فخرفروشی، ریا و شهرت طلبی در کار نباشد؛ چرا که در حدیث عثمان بن عفان آمده است: «من بَنَى لِلَّهِ مَسجِداً، بَنَى اللَّهُ له مثله في الجنَّةِ»: «هرکس برای الله مسجدی بسازد، الله نیز همانند آن برایش در بهشت می سازد». بنای مسجد رسول الله صلی الله علیه وسلم از خشت خام و سقف آن با شاخ و برگ پوشانده شده بود و ستون هایش چوب درخت خرما بود. و ابوبکر رضی الله عنه چیزی بر آن نیفزود و در زمان ایشان نیز در همین وضعیت بود. اما در زمان عمر رضی الله عنه چون این شاخ و برگها پوسیده شد، آن را همچون بنای اولیه اش درآورد و مقداری نیز بر مساحت آن افزود. و در زمان عثمان رضی الله عنه بر مساحت مسجد النبی بیشتر افزوده شد و دیوارهایش با سنگ و گچ درست شده و ستون هایش سنگی بود و سقفش از ساج. ایشان برای استحکام بنای مسجد تلاش نمود، اما آن را تزئین نکرد. و تمام کاری که ایشان انجام داد، استحکام و گچ کاری مسجد بود، بدور از هرگونه تزئین و نقش و نگار. اما سنگ های دارای نقش و نگار به امر ایشان به این صورت در نیامده بود، بلکه از قبل همین گونه بود. و کسانی از صحابه که این کار ایشان را ناپسند دانستند، هیچ دلیل موجب منعی بر گفته خویش نداشتند، مگر تشویق به پیروی از عملکرد رسول الله صلی الله علیه وسلم و عمر در بنای مسجد به دور از ایجاد فضایی مرفهانه؛ که البته این اقتضا نمی کند منع تشیید به معنای استحکام بنا و کراهت آن باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/10898